

Liisa Teräslahti

Annoin koiralle kodin

Ummikkona lähtöruudussa

Jesse, Rekku, Tessu, Tepsu, Dada, Sam, Rollo ja sitten se, jonka nimeä en muista. Siinäpä ne koirat, joihin minulla koko elämäni aikana oli ollut jonkinlaista lähituntumaa. Vastuuta en ollut kantanut yhdestäkään koirasta sen enempää kuin muistakaan nelijalkaisista. Oman koiran hankinta ei kuulunut tavoitteisiini.

Kaveri ja naapurin koira

Työvuodet taakse jätettyäni asuin omakotitalossa, jossa oli tilaa yli oman tarpeen. Vuokrasin yläkerran huoneet kaverilleni. Hänen elämänsä oli menneinä vuosina kuulunut kaksi kodinvaihtajakoira. Ruokapöydän ääressä istuessamme huomasin kaverini usein vilkuilevan naapurin pihan suuntaan. Korvinkin kuultavissa kyllä oli, että koirahan siellä on. Mukavat muistot entisistä koiraseuralaisista aiheuttivat selvästi kaipuuta. Alkoi herätä haave uuden koiran hankkimisesta.

Naapurin koira osoittautui islanninlammaskoiraksi. Omistajat antoivat mielellään koiraansa lenkkiseuraksi kuin kokeilumielessä, josko tällainen sopisi kaverini elämää ilahduttamaan. Hauskuutusta ruopimisintoinen hännänheiluttaja tarjosikin kosolti, eikä autojen perään haukkuminen tahtia haitannut. Kyllä tästä parivaljakosta olisi pysyvämmätkin lenkkikaverukset kehkeytynyt, jos mielessä kytenyt oman koiran hankkiminen olisi siirtynyt taka-alalle. Toisin kävi.

Internet ja ihanat kuvat

”Kyllähän isoon taloon yksi koira mahtuu”, oli vastaukseni kaverini tiedustellessa kantaani hänen haaveensa toteuttamiseen. Tuumasta toimeen. Pihavahtinsa haukkumiseen kyllästynyt naapurin emäntä opasti valitsemaan minkä tahansa muun rodun kuin heidän koiransa edustaman. Ystävällisestä neuvosta ja Hanki koira -testien tuloksista huolimatta Googlen hakukenttään kirjoitettiin yhä useammin sana islanninlammaskoira.

Ymmärsin, että tulisin olemaan enemmän tai vähemmän tekemisissä mahdollisen uuden asukin kanssa. Internetin tarjoaman turvallisen välimatkan päästä ryhdyin kaverini seuraksi tutustumaan ehdokkasiin. Pentuja etsiessä haavekuva alkoi hiljalleen jo haalistua, kunnes Aitiorannan kennelin sivuilta kurkistelivat parin kuukauden ikäiset hurmurit. Kuin tilauksesta vapaana oli eniten ihastelemamme uros. Kirjeenvaihto kasvattajan kanssa johti tapaamiseen kennelissä yli neljänsadan kilometrin päässä kotoa.

Pörri, Punertava petoeläin

Taapero makaili nurmikolla aavistamatta tulossa olevaa muuttoa kauas tutusta syntymäkodista. ”Tämä on Pörri, tai Pedoksikin sitä sanon”, jutusteli kasvattaja pentua esitellessään. Kyselimme ja saimme vastauksia. Ja kyllä, osaa se haukkuakin. Portaat se osaa jo kulkea ylös ja alas. Hyödyllinen taito yläkerran asukkaalle, totesimme. Tulomatalla olimme keskustelleet myös mahdollisuudesta lähteä kotimatalle tyhjin käsin, jos pentu selvästi karttaisi jompaa kumpaa meistä. Ei se karttanut.

Kaverini toive täyttyi. Sopimuksen allekirjoitettuaan hän oli nyt koiran omistaja. Mukaan tuli repullinen hyödyllisiä tarvikkeita ja lukemista. Pikkiriikkisen epäröivä Pörri seurasi viivytellen pentuhihnaa pitelevää isäntäänsä. Sydäntä riipaisevaa oli seurata, miten kennelin vanhin saatteli nuorimmaista auton ovelle asti. Riku, huolenpitosi taisi avata sydämeeni pennun mentävän aukon!

Kodista kotiin

Minun talooni siis muutti koira. Alkoi mielenkiintoinen ja vivahteikas oppimisen aika. Yhdessä pennun isännän kanssa tutkimme oppaita ja opuksia, vinkkejä ja valistusta. Television koiraohjelmista tuli molempien suosikkeja. Tokon alkeiskurssi isossa ryhmässä ei pentua innostanut. Kotiharjoittelu tuntui paremmalta vaihtoehdolta. Monenkirjavien koulutusmenetelmien ristiriitaiset ohjeet hämmensivät. Yritysten ja erehdysten kautta etenimme omalla tyylillämme. Oli siinä pennulla ihmettelemistä! Mutta ei hätää. Ruokaa ja muutakin huolenpitoa riitti. Leikkiminen ja pennun hoksottimien kehittäminen lankesivat luonnostaan minulle. Varhaiskasvattaja-minälleni tuttu jätemateriaaliaskartelu oli hyödyksi keksiessäni sopivaa koiranpäänvaivaa ratkottavaksi.

Niin vain pikkuhiljaa Pörri-pennusta kasvoi aikuinen Randy-koira, ihan tolkun tyyppi meistä ihmisistä ja virheistämme huolimatta.

Elämänmuutosten myötä ison talon koti on nyt vaihtunut minun ja mukanani muuttaneen koiran kerrostalokodiksi toisella paikkakunnalla. Uusi ympäristö on ollut otollinen alku tiiviimmälle yhteistyölle ja molemminpuolisen luottamuksen vahvistumiselle. Opitun kertaaminen päivittäin ja uusien tai unohtuneiden taitojen harjoittelu on kerryttänyt onnistumisen kokemuksia tuottaen tervetullutta mielihyvää molemmille. Saan kertoa mukavia kuulumisia koiran omistajuuden kanssani puolittaneelle etäisäntä-kaverilleni.

Loppuelämän koti?

Kahdeksan ja puoli vuotta eloisan ja energisen, suloisen ja sopeutuvan islantilaisen vaikutuspiirissä on kääntänyt pääläelleen suhtautumiseni koiriin. Voin hyvällä syyllä sanoa tuota aikaa kasvukumppanuuden kaudeksi. Yhdessä kokemamme haasteet ja hauskuudet ovat vaatineet ja antaneet paljon. Jännitysten, ärtymysten, väsymysten, itkujenkin kautta kulkemalla olen liikahtanut ummikon lähtöruudusta monen monta askelta eteenpäin. Merkityksellisen rohkaisevia keitaita matkalla ovat olleet kohtaamiset rotuovereiden omistajien kanssa yhteisillä lenkeillä, näyttelyissä, paimennuksen parissa ja luonnetesteissä ryhmän keskustelupalstaa unohtamatta.

Sanoihiin loppuelämän koti sisältyy haikeutta sekä paljon vastuuta. Kuin huomaamatta olen ehtinyt elämänvaiheeseen, joka laittaa minut esittämään itselleni ikääntyvän koiranomistajan kysymyksiä. Mitä, jos en pysykään reippaasta liikunnasta nauttivan ulkoiluttajani vauhdissa? Riistänkö koiraltani sille parhaan elämän mahdollisuudet tulevien vuosien ajalta, jos väsyn päivittäisiin rutiineihin ja alan tinkiä sen tarpeista? Pirteä veteraanini pystyisi vielä ties mihin.

Koiran hankinta ei kuulunut tavoitteisiini. Halusin ja sain antaa koiralle kodin aavistamatta, että se olisi joskus minun koirani. En voi tietää, riittääkö yhteinen kotimme sille loppuelämäksi. Miten käyneekin, sydämeeni on seuramies Randy tehnyt kodin oman loppuelämäni ajaksi.